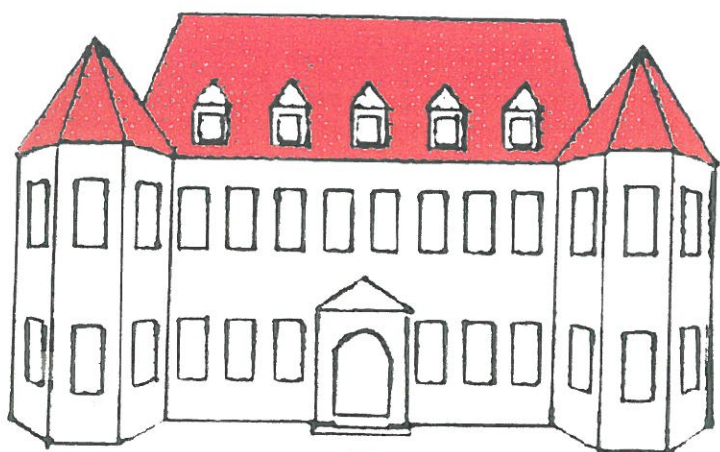

STOPINJICE

13

Pozdravljeni!

Pred nami je 13. številka Stopinjic. Marsikdo ima ob številki 13 različne pomisleke – nekateri celo verjamejo, da jim ta številka prinaša nesrečo. Zame pač to ne velja! Vesela sem, da se vam predstavljamo že trinajstič in da vam naše stopinjice in stopinje pripovedujejo svoje zgodbe že od leta 1989.

Hvala vsem otrokom, kolegom in kolegicam, ki so pridno oddajali svoje prispevke pismoŕoši, da je nastala tako obsežna številka, kot je ta, ki vam jo ponujam v branje. Hvala vsem kolegom in kolegicam, ki so pomagali pri tehnični izvedbi.

Dragi bralci!

Ŗelim, da številko našega glasila, ki je pred vami, preberete od prve do zadnje »stopinje«, saj boste tako bolje spoznali utrip dogajanja v našem domu.

Ponujam vam tudi nekaj iskrivega in nagajivega branja iz našega vsakdana.

Bojana Lipićnik

KAZALO VSEBINE

ČESTITKE, ZAHVALE

ČESTITAMO SODELAVKAM – VARUHNJAM	1
LJUDJE DOBRE VOLJE, KI JE NI NIKOLI PREVEČ	1
LUKA	2

OTROCI DOŽIVLJAJO

LETOVANJE V ŠIBENIKU	4
OGLED PIKINEGA FESTIVALA V VELENJU	4
V GLASBENI ŠOLI	5
KAKŠNI SO MOJI SOŠOLCI	6
RAD IMAM ŽIVALI	7
VOŽNJA Z ROGAČEM	8
ŠPORTNI DAN	9
METAL SEM ŽOGICO	10
KAJ SI MISLIM O ŠPORTNEM DNEVU	11
OVI 3 GRE NA SPREHOD	13

ZGODILO SE JE...

PRAZNOVANJE TETKE JESENI	14
NA OBISKU V GLASBENI ŠOLI	15
OBISKALI SMO HERMANOV BRLOG	16
VESELI DECEMBER	17
DELOVNI DAN	17
MIKLAVŽ IN PARKELJ V HIŠI	18
PUSTOVANJE	19
ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO	20
RDEČA KAPICA	21
NAŠ VRTEK	23
VETER V LASEH - SLIKOVNA KRONIKA	24

IZ ZVEZKOV SPOROČANJA

IZ ZVEZKOV SPOROČANJA	25
-----------------------------	----

ZAPISALI SMO

DETELJICA	30
POVABLJENI SMO BILI NA ČEŠKO	30
RAZMIŠLJANJE	31
REVIJA PEVSKIH ZBOROV OSNOVNIH ŠOL	32
NAŠA DELOVNA SKUPINA	32
DENAR	33
SIVO MESTO	34
SMETI	34
NASTOP V CELJU	35

ŠPORT

3. KOŠARKARSKI TURNIR V CELJU	36
3. DRŽAVNE IGRE V NAMIZNEM TENISU	37
BRONASTA VIDA	38

RAZVEDRILO

ISKRIVE IN NAGAJIVE DOMISLICE	41
KRIŽANKA	43

ČESTITAMO SODELAVKAM – VARUHNJAM

Maji Borovnik in **Branki Hiršel**, ki sta v letošnjem šolskem letu uspešno zaključili usposabljanje po programu TEMPUS, in

Daši Kroflič ter **Jožici Ramšak** za zaključeno usposabljanje za inštruktorje za odrasle osebe s posebnimi potrebami.

Za vztrajnost in zavzetost zaslužijo kolegice vse priznanje. Prav gotovo pa so potrjena znanja podlaga za bolj kakovostno delo.

Čestitamo!

LJUDJE DOBRE VOLJE, KI JE NI NIKOLI PREVEČ

Dobrodelnost, dobre namere, naklonjenost in priznanje so ena od opor, na katero se naslanjajo manjši in veliki, kratkoročni in dolgoročni načrti našega zavoda. V vsakem uspehu se skriva veliko znanih in skritih zavezništov.

Kot najbolj odmevno se največkrat oznanja donatorstvo. Denar, različni uporabni materiali za oblikovanje, brezplačne vstopnice in pripomočki za terapijo so le del zamisli darovalcev.

V darovalcih prepoznamo glasnike obetajočih se prijaznih sprememb za življenje oseb s posebnimi potrebami. A denar je tudi sveta vladar. Z njim v zavodu izvajamo aktivnosti, ki jih redna sredstva ne pokrivajo. Sodelovanje na tekmovanjih na meddržavni ali celo svetovni ravni, večdnevne delavnice likovnega in glasbenega izražanja, nepogrešljivi terapevtski pripomočki uradno veljajo za »nadstandard«. S pomočjo donacij so taki podvigi postala stalnica redne dejavnosti.

Vsak prispevek ima večkratno vrednost, saj je pospremljen z namero polepšanja življenja varovancev in zavestno opredelitvijo do drugačnosti, ki je sprejeta kot življenjsko dejstvo.

V dobrnskem zavodu za posebno zavetnico štejemo gospo Katharino Zewe. Njeno neutrudno zbiranje denarja, novih glasbil, igrač in fizioterapevtskih pripomočkov traja že več kot desetletje. Še posebej cenimo način seznanjanja njenih gostov z našo dejavnostjo. Preko njenega ozaveščanja sega glas o primerni skrbi za otroke tudi v tujino.

Letos je naš zavod v svoj načrt vključila tudi ustanova Fundacija Humanitarius. Priskrbeli nam bodo nepogrešljive pripomočke za premikanje nemobilnih otrok. Namenili nam bodo tudi del izkupička humanitarnega koncerta, ki bo meseca junija v Slovenskih Konjicah.

Za vsak prispevek se v imenu otrok iskreno zahvaljujemo, v imenu sodelavcev pa hvala za namere nekaterih donatorjev, da bi na svoj način nagradili tudi delavce. Slednje nagrajuje že samo kot zamisel in daje veliko zadoščenje.

Irena Artank

LUKA

Minili sta dve leti,
ko skupaj smo bili,
veseli in nasmejani,
si gledali v oči.

Sedaj te grob objel je
in v objemu svojem te drži,
ne moremo te iz njega vzeti,
čeprav želeli bi mi vsi.

Vedno te bomo obiskovali
in prinesli ti najlepše rože,
kar jih na našem travniku cveti.

V spomin nate,
ki je nepozabljen –
pa ti svečka naj gori.

Draga

Mineva čas,
spomini ostanejo.

Že dve leti je minilo, ko se je
od nas poslovil Luka. Pogled na
njegovo sliko nas povrne nazaj k njemu.
Ob dnevu mrtvih smo ga obiskali
posamično in skupinsko.

V imenu staršev Istenič se zahvaljujem
vsem otrokom in tovarišicam za
vse prižgane svečke in srček.

4.dec. 2000

J. Memon

LETOVANJE V ŠIBENIKU

V ponedeljek, 18. septembra, smo se s kombijem odpeljali proti Šibeniku. Vožnja je bila dolga. Med potjo smo se ustavili in jedli. Pričakali so nas prijatelji. Fantje smo spali skupaj. Vsak dan smo šli na sprehod. S trdnjave smo gledali na mesto in otoke. Kopali smo se v Solarisu in Primoštenu. Obiskali smo prijatelje v njihovi delavnici. Tam smo imeli piknik. Tudi plesali smo. Naslednji dan smo se z ladjo peljali na Kornate. Zadnji dan smo si vsi kupili spominčke. Vrnili smo se v soboto. Bilo je lepo.

Mitja But
delovna skupina

OGLED PIKINEGA FESTIVALA V VELENJU

V sredo, 27. septembra, smo z Dobrne štartali popoldan po malici ob pol štirih in smo se z našim rdečim kombijem odpeljali v Velenje na obisk Pikinega festivala. Z Dobrne do Velenja smo se vozili z našim rdečim kombijem štirideset minut. V Velenje smo prispeli deset minut čez štiri. Na Pikinem festivalu v Velenju smo najprej videli Pikinega konja, potem smo šli v stojnico Cicikluba reševati nagradno vprašanje, nato pa še v Rdečo dvorano. Tam smo si naredili obeske v podobi Pike Nogavičke. Videli smo plezalce, ki so plezali po umetni steni. Potem sem jaz barval s prsti hišo in dimnik, narisal okna in vrata. Hišo in dimnik sem pobarval z modro barvo, okna z rdečo barvo in vrata z oranžno barvo. Potem smo šli na vrtiljak gledat Aljaža, ki je na njem zelo užival. Aljaževa kabina je bila v podobi policijskega helikopterja. Potem smo šli jaz, Aleš in tovariš David na avtodrom, kjer se avtomobili za zabavo zaletavajo. Ob koncu našega obiska Pikinega festivala v Velenju smo si privoščili Pop Corn. Na Pikinem festivalu v Velenju je bilo ogromno ljudi, srečali pa smo tudi tovarišico Karin in njeno sestro. Na Pikinem festivalu v Velenju smo bili eno uro in petdeset minut - od deset minut čez štiri do šestih. Ob koncu smo se ustavili še ob Velenjskem jezeru, kamor smo prispeli deset minut čez šest. Tam smo videli dva slona z okli, enega malega in enega velikega, ki ju imenujemo tudi mastodonta. Petnajst minut čez šest pa smo šli proti našemu rdečemu kombiju in smo se počasi odpravili proti Dobrni. Iz Velenja do Dobrne smo se vozili pol ure in na Dobrno v zavod prispeli petnajst minut do sedmih na večerjo.

Luka Čevnik

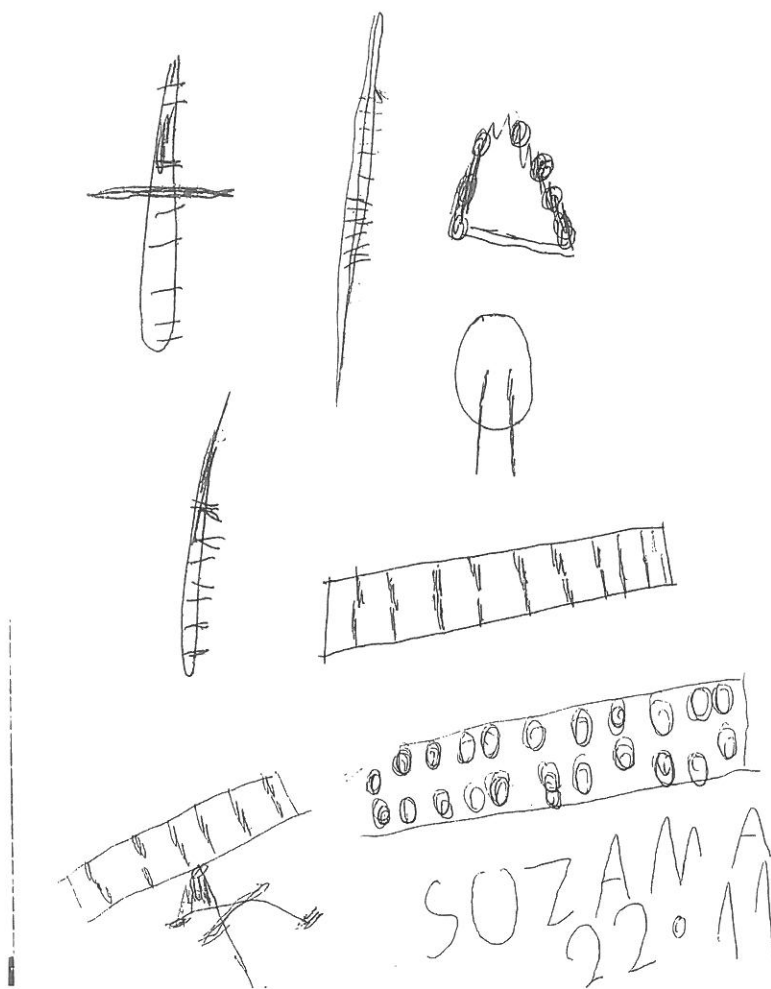
V GLASBENI ŠOLI

BILI SMO V VELENJU IN SPOZNALI INŠTRUMENTE: VIOLINO, HARMONIKO, KLAVIR, SAKSOFON, HARFO, ORGLE, KLARINET, ČINELE. NA BOBNIH SO NAM POKAZALI, KAJ JE GLASNO IN KAJ TIHO.

BELE MIŠKE SO PLESALE OB GLASBI. BIL SEM TIHO IN POSLUŠAL.

TOVARIŠ ROBI JE PRI URI GLASBE VPRAŠAL, KAJ SO TOLKALA. JAZ SEM VEDEL, DA SO TO BOBNI.

Tovarišici Jožici povedal in prepisal na računalnik Janez

Kakšni so moji sošolci?

Igor: Včasih je malo neroden.

Miran: Pridno nosi perilo in soneti, včasih pa je tudi nadležen.

Suzana: Rada govori, rada gre na sprehod, ob petkih strajka s koslom in včasih se ji kaj šuli.

Aljaž: Počne vragolije.

Bostjan: Miren fantek, smeji se kot sonček.

Primož: Z glavo miga sem pa tja.

Alex: Se dela frajerja.

Luka: Veliko poudrja, oklanja, dirigira, včasih pa nam popestri dan.

Kapital: Luka Čevnik 4.ri 3.

RAD IMAM ŽIVALI
NA DOBRNI SEM VIDEL MALO
ČRNO MUCO. MIJAVRA LA JE
PRI HIŠI. SMILI SE MI, ČE JO
JE KDO ODLOŽIL IZ AVTA.
TO DELAJO BLIZU NAŠE HIŠE,
KI JE OB CESTI. MUCO SEM
DVIGNIL IN STISNIL K SEBI.
IMEL SEM OBCUTEK, DA BOM
ZAJOKAL. NAJRAJE BI JO
ODNESEL V HIŠKO IN JO
HRANIL TER ČESAL.

JANEZ

Vožnja » Rogacem

V mesecu decembru smo imeli veliko prirediteljo. Obiskal nas je Miklarž, dedek Max, gledališka skupina, bili smo v Celju. Meni je bila najbolj všeč vožnja z vlakcem. V četrtek dopoldne smo se toplo oblekli,šina postaja. Čakal nas je prijazen vlakarodja. Imel je dolg plašč z veliko gumbi. Mi smo se zbrali v prvem nagonu. Potem smo se odpeljali nakratek potez v okolico Dobrne. Med potjo nas je obiskal dedek Max, razdelil nam je bonbone. Mi smo mu zapeli. Bila je lepa.

Mitja But

Športni dan

V sredo, 25. aprila smo imeli športni dan.

Izkli smo skakali v daljino, vrcili kolo in metali žogo na koš.

Ikočil sem 196 cm.

Imeli smo dobro malico. Na koncu

smo skupaj v

našimi učiteljicami ulekli vrv.

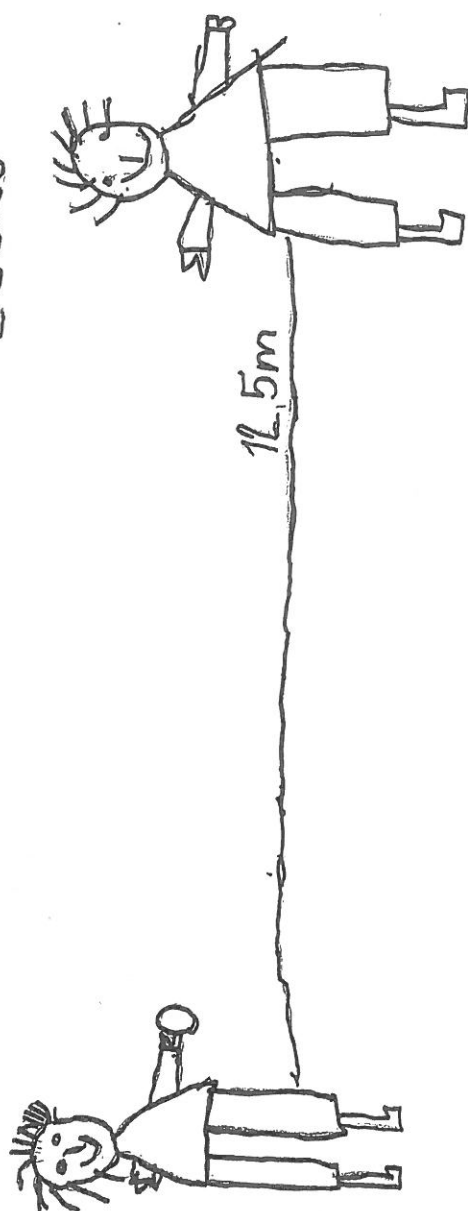
Imel sem se lepo.

Miran Maribak

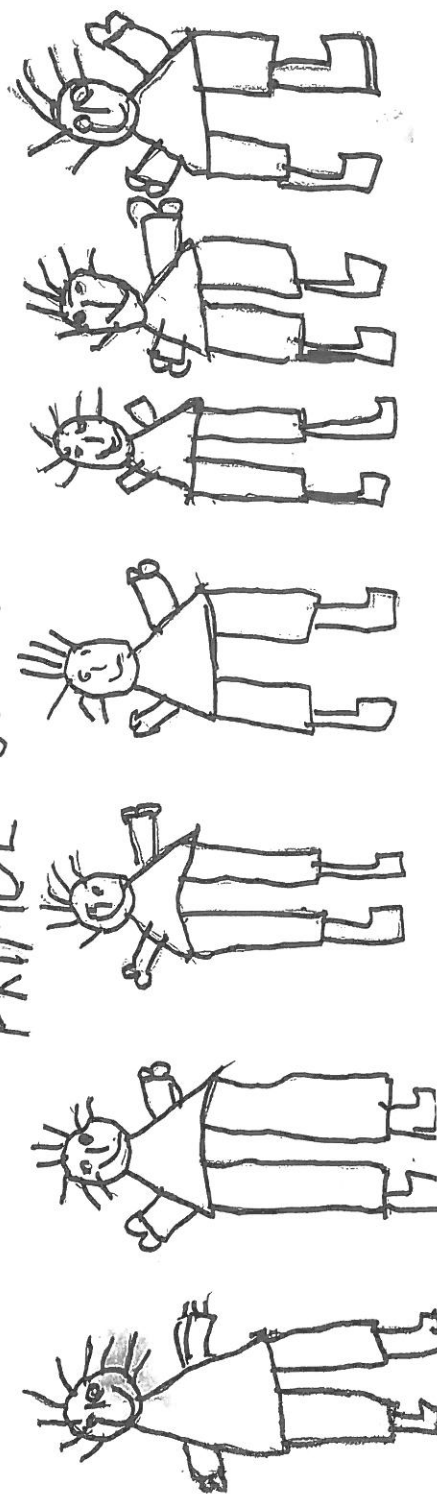
OVI-3

MEIAL SEM ŽOGICO

PRIMOŽ SOLAR OVI-3

KAJ SI MISLIM O ŠPORTNEM
DNEVU

ŠPORTNI DAN SMO IMELI
V SREDO 25. APRILA. JAZ
SEM TEKMOVAL V VSEH
PANOGAH. TEKMOVAL SEM
V SKOKU V DALJINO, V
TEKU NA 100 M IN 50 M,
V METU ŽOGICE, V
KOLESARJENJU IN V
ELEMENTIH KOŠARKE.
V TEKU NA 100 M SEM BIL

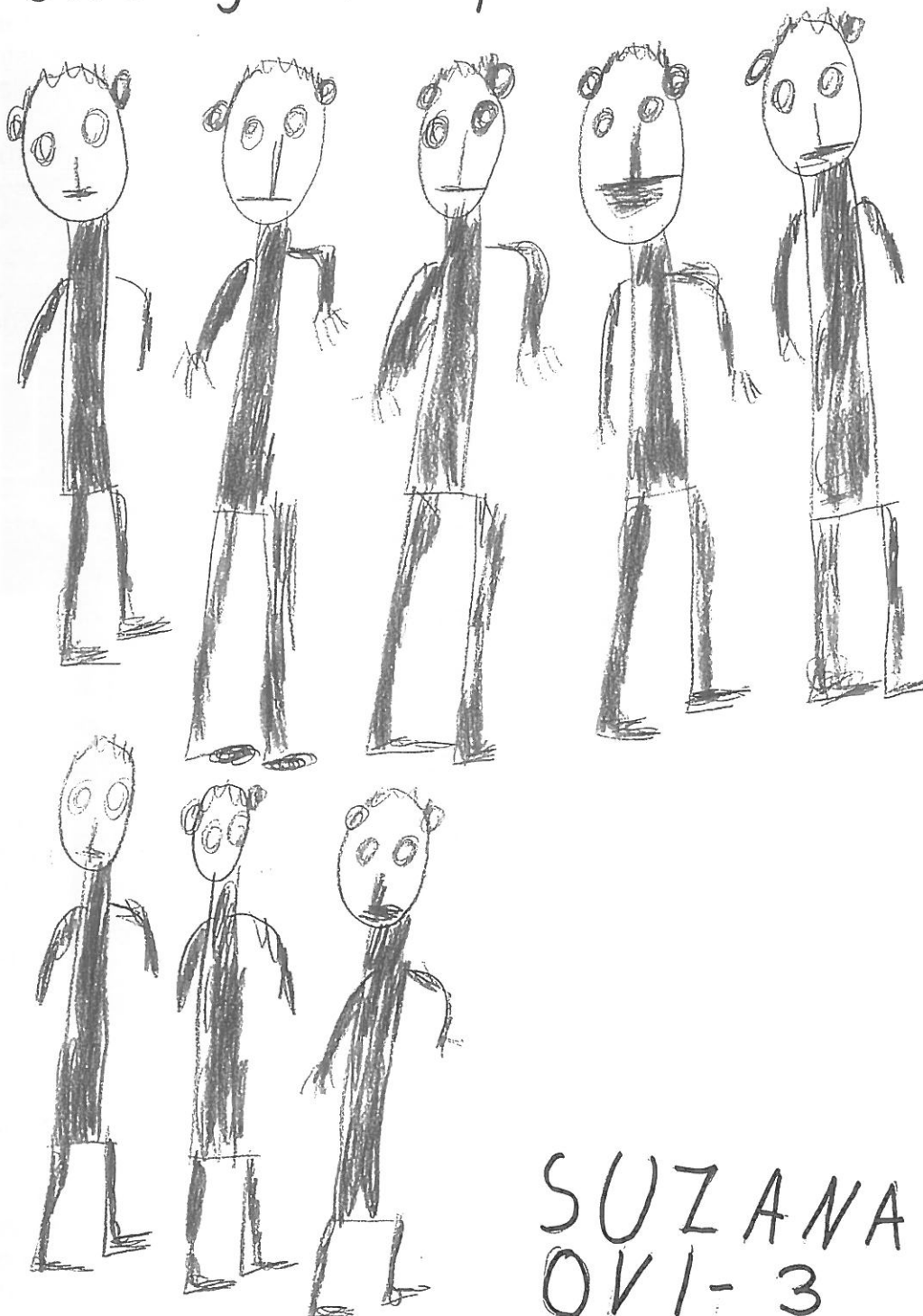

NAJBOLJŠI. NAJBOLJ SEM
SE ZABAVAL, KO SEM
VLEKEL VRV IN ČEZ
NJO SKAKAL. MORAM REČI,
DA SEM DOŽIVEL PRAVO
ZABAVO! VRV SO VLEKLI
TUDI UČITELJI IN
UČITELJICE, NE SAMO
OTROCI. ZMAGALI SO
SAMO NAJBOLJŠI

NAPISAL: LUKA ČEVNIK OVI 3

OVI-3 gre na sprehod

SUZANA
OVI-3

PRAZNOVANJE TETKE JESENI

Bila je jesen in bližalo se je praznovanje, ki se ga otroci veselijo že vrsto let. Toda kako ga pripraviti, da bodo v očeh zopet iskrice, veselje ter da se ga bodo otroci še dolgo spominjali?

S tovarišico Karin sva želeli, da ta dan doživijo in preživijo drugače, bolj aktivno in še bolj veselo. Zato sva sestavili predlog in ga razdelili kolegicam. Zelo naju je razveselila tudi pobuda tovarišice Sonje in tovariša Aleša, da dan popestrita s karaokami. Za glasbo in dobro voljo naju ni skrbelo, saj veva, da so Robi in njegove Račke vedno za »stvar«.

Zbudili smo se v čudovito jesensko jutro, ki že od nekdaj vabi živa bitja, da užijejo sadove narave in si naberejo moči za prihajajočo zimo. Pod mogočnimi kostanji v našem parku smo za pridne roke pripravili stojala, koruzo, slamo, buče, korenje, obuvala, pokrivala ... Tako je bilo tovarišicam in tovarišem ter otrokom prepuščeno, da izdelajo in se postavijo z največjim, najizvirnejšim, najlepšim, skratka, z najstrašilom na svetu. In res, čez dobro uro smo takšna strašila občudovali v našem parku in spontano zarajali okoli njih.

Po trdem delu sledi zasluženo plačilo. Zato smo se podali na tržnico, kjer smo izbirali med najrazličnejšim sadjem in pijačo.

Nato so sledile karaoke. Pet naših otrok se je zadnje tedne skrbno pripravljalo za nastop, tovariš Aleš pa jim je pomagal, da so premagali tremo in poželi bučen aplavz. Predvidene pol ure se je potegnilo kar v celo uro, saj so hoteli zapeti še nekateri drugi otroci. Nato smo morali petje in ples prekiniti, saj nas je čakalo delo v delavnicah: luščenje koruze in fižola, pobiranje jabolk, izdelovanje ogrlic iz jesenskih plodov ter lepljenje živobarvnih listov različnih oblik. Odrasli smo usmerjali, vodili,

pomagali, vzpodbujali otroke k aktivnosti in samopotrditvi. Nastali so čudoviti izdelki, ki jih bomo razstavili ob različnih priložnostih.

Čas je neusmiljeno tekel, približevalo se je kosilo, a glasba naših Račk nas je spet vabila k rajanju. Pred zaključkom prvega dela praznovanja smo nastopili na karaokah še odrasli, vendar skupaj, saj nismo tako pogumni kot naši otroci. Zapeli smo pesem Mi se imamo radi in poželi dolg aplavz.

Po kosilu so otroci malo počivali, okrog tretje ure pa so spet, polni moči, skupaj s tovarišicami začeli s popoldanskim delom – tekmovalnimi in šaljivimi igrkami na temo jesen. Preizkusili so se v prenašanju jabolk v zabojih, prevažanju krompirja v samokolnicah, kotaljenju buč, ličkanju koruze, grabljenju listja ...

Navdušeno spodbujanje z glasbo in smehom je odmevalo še v pozne popoldanske ure.

Vesna Žagar

NA OBISKU V GLASBENI ŠOLI

V okviru programa vključevanja naših varovancev v ožje in širše okolje nam je Glasbena šola Fran Korun Koželjski iz Velenja 15. novembra velikodušno omogočila obisk njihove ustanove, kjer smo doživeli glasbeno vzgojo malo drugače.

Napolnili smo avtobus in se odpeljali v Velenje. Že ob sprejemu pred glasbeno šolo smo čutili, da smo pomembni. Tovarišica nas je usmerila v garderobe, ker je običajno, da stopimo v orgelsko dvorano brez odvečnih vetrovk. Vedoželjne očke so se ogledovale po rahlo zatemnjeni dvorani in močno razsvetljenem odru, na katerem so različna glasbila v veličastnem siju čakala nastopajoče.

Glasbena pedagoginja nas je ob uvodni zgodbi o palčku Piskaču popeljala v svet glasbe. Predstavila nam je različne družine glasbil: godala, pihala, trobila, tolkala, velik klavir in orgle ter harfo. Nekatere instrumente smo že poznali, kar smo tudi glasno povedali, nekatere pa smo videli prvič. Ob vsakem nastopu mladih izvajalcev nam je bilo toplo pri srcu. Navdušeno smo ploskali. Predstavila se nam je tudi skupina plesalk izraznega plesa v vlogah malih mišk. Na koncu smo skupaj zapeli še pesmico Ko si srečen. Res smo bili srečni, z izjemo ene deklice, ki na predstavi ni vzdržala do konca. Zelo rad pa bi v glasbeni šoli ostal Dejan, ki mu je glasbena pedagoginja celo dovolila, da s svojimi nebogljenimi prsti izzove zvok čudežne harfe.

Četudi smo za marsikoga drugačni, imamo glasbo radi, saj nas zbližuje in povezuje. Le kdo se nanjo ne odziva?

Bojana Lipičnik

OBISKALI SMO HERMANOV BRLOG

Mesec december je čas veselih pričakovanj in prijetnih doživetij. Zaradi tega smo se otroci in pedagogi odločili, da se udeležimo številnih prireditev, organiziranih za otroke. Doživeti nekaj novega in drugačnega je namreč želja vseh nas. Zaradi tega smo se odločili za odhod v Celje. S skupino petih otrok: Tino, Vesno, Josipom, Milošem, Danijem in dvema spremljevalkama Mojco in Marjano smo se odpravili na obisk v Hermanov brlog, ki sodi v okvir Muzeja novejšje zgodovine. Žal Nino ni mogel z nami zaradi bolezni.

Najprej smo se ustavili v slaščičarni in si privoščili kos torte in sok. Za sladko doživetje smo bili hvaležni Tinini babici, ki nam je podarila denarni prispevek. Naš prvoten cilj je bil ogled glasbeno-plesne predstave, ki pa si je zaradi različnih okoliščin nismo ogledali. Smo pa kljub vsemu doživeli marsikaj zanimivega in poučnega. Ogledali smo si razstavo živali, kar je bila za otroke nekoliko drugačna, vendar prijetna izkušnja. Predvsem so jih zanimale bolj redke živali, kot so divji prašič, kuščar, kača ipd. Pri otrocih je bilo opazno navdušenje nad videnim in hkrati tudi zadržanost pred nepoznanim. Nemir nas je že vodil naprej do računalnika, kjer smo se lahko preizkusili v prepoznavanju živalskih glasov in si prislužili diplomo. Ob pomoči naše vodnice Lidije smo pobarvali mavčne odlitke žabic. Seznanili smo se tudi s Hermanom bankirjem, spoznali denar in tipkali na računskem stroju. Kakšno veselje in iskrice v otroških očeh! Ob odhodu smo pri okraševanju smrečic pozdravili še otroke iz celjskih vrtcev in se zadovoljni odpravili proti Dobrni.

Mojca Trontelj

VESELI DECEMBER

Po malici je tovarišica Mirjana pripeljala kombi pred vhodna vrata.

Pripasala je mladostnike skupine VSA na sedeže. Čakali smo le še Matjaža, ki se je postavil pred kombi in se ni mogel odločiti za ta podvig. Prednji sedež, ki ga je čakal, je bil dovolj vabljev, da se nam je pridružil. Tomaž je bil med potjo pa tudi že dopoldan precej nemiren, zato me je skrbelo, kako se bo izkazal v Intersparu v Celju, kamor smo bili namenjeni.

Takoj po prihodu v trgovski center pa nas je zajelo praznično vzdušje, ki v teh dneh privablja množice ljudi in nevarno prazni denarnice.

Igrica se je začela. Vsak dan ob 17. uri so bile predstave za malčke. Miška Minka in krokodil Karli sta pritegnila naše otroke, da so za pol ure obstali in opazovali dogajanje okoli sebe. Spraznil se je stol blizu nas. Matjaž je izrazil željo, da bi sedel. Stol pa je bil lahek in se mu je spodmaknil. Matjaž se je znašel na tleh. Kar nekaj oči se je zazrlo vanj. Matjaž se je brez zadrege pobral in ploskal ter se veselil naprej.

Po igrici je zaplesala plesna skupina mlajših deklet na disko glasbo, ki je pritegnila tudi Tomaževo pozornost.

Pogledali smo si leseno hiško s palčki in Miklavžem.

Našega izleta še ni bilo konec, čeprav smo že sedeli v kombiju.

Tovarišica Mirjana nas je odpeljala še v mesto, da bi si ogledali okrašeno Celje v temi. Mi smo seveda hitro našli slaščičarno. Tortice so bile vrhunec današnjega popoldneva. Tovarišice smo popile kavico. Ko so otroci pojedli, je Klavdijo, Matjaža in Dušana zanimalo, kaj dobrega je v naših skodelicah. Otroci so jedli lepo in počasi. Postali smo sproščeni in smo nekaj časa obsedeli. Otrokom so se oči bleščale kot okraski na novoletni jelki. »Gotovo jim je nekaj padlo v oči,« je dejala tovarišica Jolanda.

Darko je na poti nazaj nekajkrat glasno zavriskal. Tovarišica Mirjana nas je varno pripeljala nazaj v zavod.

Alenka Jerič

DELOVNI DAN

Spet sva tu, ugotoviva s sodelavko. Četrtek je že, nato petek. Teden je hitro minil.

Najprej preberem nočni zvezek. Ugotovim, da so moji otroci ponoči dobro spali. Dobro jutro, dobro jutro, se sliši na hodniku. Naši mladostniki že odhajajo v svojo hišico. Pogledam v spalnico mojih otrok: smeh, pogled, glasen pozdrav. Dobro jutro si zaželim na različne načine.

Vzamem zvezek obveščanj, da preberem, kako so se imeli popoldan. Na pogled ugotovim, da je veliko napisanega. Berem: »Kuhali smo in lupili krompir. Na krožnik sva jim ponudila po en kuhan in en surov krompir. Metka: Najprej je vzela kuhan krompir, ga olupila lepo z nožem, surovega je odstranila na drugi krožnik. Tomaž: Izbral je kuhan krompir. Olupil ga je s prsti, nato razrezal z nožem in pojedel. Potem je vzel še surov krompir in ga poskusil olupiti z nožem. Nekaj časa se je trudil, nato ga je vrgel v koš. Enako je storil pri drugem poskusu. Matjaž: Izbral je kuhan krompir, ga olupil z nožem in pojedel. Dušan: Ni znal ločiti kuhanega od surovega krompirja. Nekaj časa se je trudil s surovim, ga razrezal in poskusil. Nato je nadaljeval s kuhanim pa spet s surovim.«

Smejim se, lepo mi je, ko v mislih vidim vsakega otroka posebej. Ugotovim, seveda že neštetokrat, da nas otroci neprestano presenečajo.

V zvezek obveščanj sem na začetku tedna zapisala okvirni tedenski program za vsa področja; tako tudi program za učno kuhinjo s cilji: ločiti kuhan in surov krompir, olupiti kuhan krompir, rezati surov krompir.

Jolanda Memon

MIKLAVŽ IN PARKELJ V HIŠI

Aleš in Bojana sta se v vlogah Miklavža in parklja dobro znašla

Nekateri otroci so se parklja prav pošteno prestrašili, a jih je potolažil Miklavž z bonbončki.

PUSTOVANJE

Dneva, ko se našemimo in smo lahko tisto, kar vsak dan ne moremo biti, se veselimo vsi, posebno otroci.

V zavodu smo, kot vsako leto, tudi tokrat na pustni dan naredili nekaj posebnega.

Priprave so se pričele že štirinajst dni prej, ko smo po oddelkih začeli s skupnimi močmi izdelovati maske in kostume. Rezali smo, lepili, barvali in šivali.

Na pustni torek je bilo v zavodu zelo živahno že zjutraj, ko so otroci vstajali in se mrzlično pripravljali, kaj bodo oblekli in kako se bodo našemili. Nazadnje ni bilo v hiši otroka, ki bi ne bil namaskiran. Pikapolonice, vrtnarji, mornarji, Rimljani, telebajski, indijanci ... Prevladovala so skupinske maske. Otroci so se v svoje nove vloge čudovito vživeli. Obiskali so se po oddelkih, popoldne pa smo skupaj odšli na Dobrno. Srečali nismo niti ene pustne šeme!

Vrnili smo se v zavod in pričelo se je pravo pustno rajanje v naši telovadnici. Glasba, ples, barvne luči, baloni – vse, kar spada k takšni zabavi. Otroci so zvečer zadovoljni in od vsega utrujeni sladko zaspali.

Za nami je bil še en dan, s katerim smo našim otrokom popestrili njihov vsakdanjik.

Sonja Strahovnik

ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO

Letos je potekala že 11. državna revija z naslovom ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO. Udeležujejo se je otroci s posebnimi potrebami in tako so se na njej letos predstavili tudi gojenci našega zavoda: Aleš, Jani, Luka, Mitja, Renata in Tadej.

V okviru glasbenega in plesnega krožka so se pridno pripravljali več mesecev z namenom, da se predstavimo na reviji kar najbolj uspešno. Za predstavitev smo izbrali eno glasbeno in eno plesno točko. Seveda pa sva s tovarišem Robijem želela, da bi se točki med sabo povezovali. Zato sva se skupaj z otroki odločila, da naredimo glasbeno-plesno točko z naslovom Kekec. Seveda pa nismo želeli predstaviti Kekca takšnega, kot ga poznajo že vsi - hoteli smo ga napraviti »bolj modernega«.

Revija je letos potekala v Kulturnem domu v Novi Gorici, in sicer 11. in 12. aprila 2001; mi smo se predstavili 11. aprila.

V sredo smo na pot proti Novi Gorici odšli že ob 5. uri zjutraj. Naš kombi je bil natovorjen, kakor da bi potovali na enotedensko turnejo. Otroci so bili že med vožnjo polni pričakovanja, seveda pa jim je bila najpomembnejša obljuba, da gremo po nastopu na pizzo.

V Novi Gorici so nas sprejeli lepo, potem pa smo morali pohiteti, saj smo iz kombija odnesli vse, kar smo pripeljali s seboj: ozvočenje, glasbene instrumente, garderobo za nastop, nahrbtnike, košaro z venčkom ... V garderobi smo se kasneje preoblekli in že odhiteli v dvorano, kjer smo čakali, da se je prireditev začela.

Naša točka je bila na vrsti kot četrta. Že pred nastopom smo za odrom nestrpno čakali, da nas napovedo in predstavijo. Najprej je bila na vrsti glasbena točka »PLANINSKI MIX«, saj je bila sestavljena iz treh pesmi na to temo; med drugim je bila v njej tudi priredba Kekčeve pesmi. Plesna točka je bila predstavljena takoj za glasbeno, naslov pa smo ji dali »KEKEC DANCE«, saj je bila glasba prirejena na techno ritme. Seveda pa smo imeli tudi »pravega Kekca in Mojco«, ostali pa smo predstavljali »moderne Kekce«.

Že po nekaj taktih melodije glasbene točke so se prisotni v dvorani odzvali z glasnim ploskanjem in navdušenjem, ki je trajalo in trajalo vse do našega odhoda z odra. Za odrom so nam čestitali za uspešen nastop, česar smo bili zelo veseli. Kasneje smo odšli v dvorano in tam spremljali revijo do konca.

Po nastopu smo spet vse pospravili v kombi in se odpeljali proti najbližji pizzeriji. Kar nekaj časa smo jo iskali in jo končno našli v Postojni. Otroci so bili nad pizzami navdušeni, kar pa je bilo vredno več kot vse pohvale, ki sva jim jih za njihov uspešen nastop izrekla s tovarišem Robijem.

Med vožnjo proti domu sva opazila, da je otroke vse skupaj kar malo izčrpalo, saj so skoraj vsi zaspali.

Zavili smo na cesto, ki pelje na Dobrno, ko se je oglasila Renata (citirano):

»Tovariš Robi in tovarišica Milena! Jaz bi se v imenu vseh nas rada najlepše zahvala, da sta nas tak lepo naučila igrat pa plesat. Drugač še na pizzo ne bi mogli iti, a ne tovariš Robi? Tak sta nas pa tak fajn naučila, da smo lahko šli nastopat. Pa še tak fajni smo bli, a ne, ko so nam pa tak ploskal. Ja, pa bi se rada še zahvala, da sta nas prenašala, ko smo včasih tak tečni. Pa sej ne moreš pomagat, tak pač je! Res vama hvala!« Pridružili so se ji še ostali s podobnimi zahvalami.

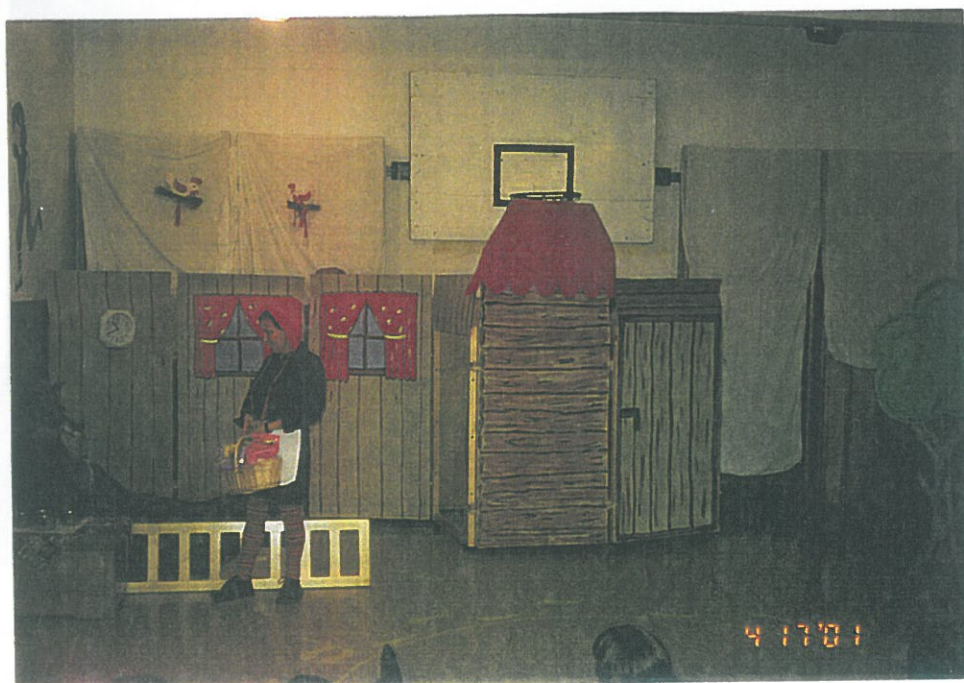
Obema so te njene besede pomenile več kot vse pohvale, ki smo jih dobili, saj so bile izrečene tako spontano in iskreno. Nam vsem pa je lahko lepo že ob misli, da tudi otroci cenijo naše delo.

Milena Oprčkal

RDEČA KAPICA

V našem zavodu se delavci trudimo, da bi se otroci, ki tukaj bivajo, počutili kar najbolje. Poleg tega da jih vodimo, jih učimo in jim pomagamo, jim poskušamo tudi popestriti njihov vsakdan.

Tudi letos smo se odločili, da jim pripravimo malo gledališko predstavo. Tokrat je bila to Rdeča kapica.

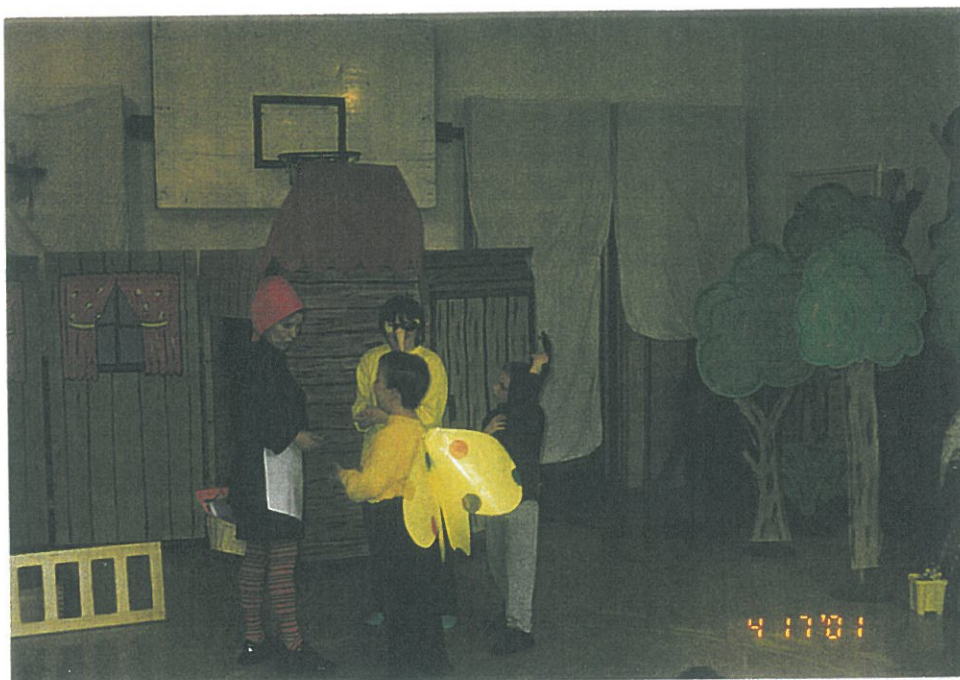
Že vsem dobro znano zgodbo o deklici, njeni babici in hudobnem volku smo malo priredili. Rdeča kapica je bila zelo pogumna, babica ni bila tako zelo bolna, volk pa je na koncu ostal lačen.

Da smo vse to izpeljali tako, kot smo si zamislili, je bilo potrebno veliko časa, truda, naše dobre volje in nenazadnje pomoči naših sodelavcev, ki so popazili na otroke, kadar smo imeli vaje.

Nekateri od nastopajočih smo žrtvovali tudi svoj prosti čas, nenaspani smo hodili iz nočne službe na vaje – vse za to, da bi se na koncu imeli lepo predvsem naši otroci. Izdelali smo celotno sceno, poskrbeli za kostume in ostale drobne stvari, ki so dale predstavi pravo podobo. Sodelovali so tudi otroci, ki so odlično odigrali gozdne živali, ki jih je v gozdu srečala Rdeča kapica. Obljubili smo, da bomo naredili še kaj podobnega in v predstavo vključili morda še več otrok. Za to pa bo potrebno še več časa, ki ga je v našem polnem urniku tako zelo malo.

Zabave si želimo vsi, predvsem pa naši otroci, ki so zelo skromni. Razveseli jih že radijska popevka in potrebno je le malo naše dobre volje pa smo veseli vsi: otroci, ker smo jih opazili in se potrudili za njih, mi pa, ker smo tu zato, da jim polepšamo in osrečimo vsak nov dan.

Sonja Strahovnik

NAŠ VRTEK

V letošnjem šolskem letu smo realizirali zamisel s področja delovne terapije. Zasnovali smo učno-vzorčni vrtiček zdravilnih in dišavnih rastlin. Programu smo dali ime VRTEK. Namen programa je gojenje in pridelava zdravilnih in dišavnih rastlin za lastne potrebe in za potrebe ob različnih priložnostih, kot so obdaritve, razstave izdelkov, dekoracije, izdelava herbarija, predstavitve ipd.

Osnovni cilj programa je, da se glede na sposobnosti otrok in mladostnikov razvijajo: odgovornost do svojega dela, samostojnost, motorične spretnosti, vztrajnost, zanesljivost. Najpomembneje pa je, da naši gojenci znajo vrednotiti produkte narave, prepoznati jih, poimenovati in znati pripraviti na enostavne načine (različni čaji in dodatek jedem). Ob vsem tem pa si tudi pridobijo občutek odgovornosti za lastno zdravje.

V vrtičku bo na začetku 25 vrst zdravilnih in dišavnih rastlin, in sicer od splošno razširjenih do malo manj znanih. Rastline bodo uspevale na dobrih 14 kv. metrih zemlje, ki je ob stavbi delavnic. Brezplačno strokovno pomoč nam je pri izboru rastlin in njihovi razporeditvi nudil gospod Drago Jančič, ing. vrtnarstva, rastline pa so nam preko Društva zeliščarjev iz Velenja brezplačno dobavili Inštitut za hmeljarstvo in pivovarstvo iz Žalca, Vrtnarstvo Celje in Vrtnarstvo Flajšman iz Celja.

Vseh 80 rastlin, ki so jih posadili Miran, Primož, Suzana, Aleš, Aljaž, Igor, Boštjan, Luka in tovariš Ivan, se je lepo ukoreninilo in bodo čez nekaj časa lep okras našemu okolju in dober terapevtski pripomoček za vse naše gojence.

Ivan Brezovec

»Najprej postavimo po načrtu količek, nato posadimo rastline.«

VETER V LASEH – SLIKOVNA KRONIKA

Veter se ni zapletel le v naše lase, ampak tudi v prekrasne zmaje, ki so nastali v igrivih, ustvarjalnih delavnicah.

Ampak tale orientacijska pot skozi gozd pa ni bila tako lahka. No, da smo le našli rože na vseh točkah! Tako bo tudi naša vaza imela lep šopek!

Aleš, hitro intonacijo! Mihi se je odločil, da nam zapoje. Potem bomo pa še vsi skupaj tiste lepe pomladne.

Kaj vse zmorejo narediti naše roke ob vodenju spretnih tovarišic! Prihodnje leto lahko tekmujejo z akcijo Mozirskega gaja: Tulipan za vsakega Slovenca.

Spoštovani!

Prazniki so bili dokaj dolgi. Vita se je dobro držala, le tu in tam je imela kakšen »popadek«; najhuje je bilo takrat, ko sem pekla pecivo. Večinoma pa je bila zelo pridna. Veliko sva plesali in peli. Ni pa hotela ven. Enkrat sva jo komaj pripravili, da je šla na sprehod, šli pa smo tudi v Hrastnik. Ko sem ji včeraj dala obleko in z njo nakazala, da bova odšli na sprehod, je črne hlače tako skrila, da jih še do danes nisem našla. Rada je bila v pižami in brezrokavniku. Jelke ni hotela krasiti, le malo je gledala. Za čudo jo je pa pustila pri miru in jaslice tudi. Oboje smo imeli letos v jedilnici, kjer se največ hodi mimo. Nikoli ni prijela ne jelke ne jaslic. Z atijem sta šla gledat jaslice v našo cerkev – res so čudovite.

Je pa bila dokaj ljubosumna na mene. Če sem se kaj smehljala, je začela tako neznansko kričati, da groza. Pa tudi neštetokrat je poklicala: Mama! Kar naprej je hodila k meni ter se prijemala za brezrokavnik oz. jopico, ki jo je imela, kar je pomenilo, kot da bi spraševala, če jo lahko ima na sebi.

Hvala za zelo lepo čestitko. Pošiljam skromno darilo za vse tri in nekaj domačih piškotov za ostale otroke v skupini.

Hvala za skrb in Vitino varstvo v letu 2000. Vsi vam želimo veliko zdravja, družinske sreče in veliko energije za lepo in težko delo, ki ga opravljate.

Novakovi

Spoštovani!

Vikend je bil dokaj umirjen. Včeraj je hotela Vita iti ven, zato je sama prinesla čevlje. Vozila se je s kolesom in se zibala na gugalnici, veliko pa se je igrala tudi na terasi. Danes je deževalo in smo bili notri. Venomer je klicala: Mama. mama! Sedaj, ko je treba iti nazaj, me je prijela za roko in peljala v kopalnico, da sem pripravila vodo za kopanje.

Nisem še napisala, kako Vita rada pije kavico. Ob sobotah in nedeljah, ko jo z atijem pijeva pri zajtrku, je takoj zraven in prosi, da tudi njej dam eno skodelico. Pri pitju je pridna, lepo se drži in zelo uživa. Seveda ji dam kavice zelo malo, ampak če ati medtem na hitro kam skoči, Vita takoj popije še njegovo.

Lep teden in lepe velikonočne praznike. Naslednji teden bomo Vito pripeljali v zavod v ponedeljek.

Novakovi

Pismo Mihijeve mamice

Dragi Mihi!

Sonček za goro se spat odpravlja,
lunica veselo vstaja.
Jaz v mislih sem s teboj,
prosim zvezdice, naj bojo s teboj,
naj zate žarijo
in v življenju tvojem srečo in zdravje delijo.

Še poljubček za lahko noč – bolho za pomoč,
če te piči, me pokliči.

Mamica, ki te ima rada, kolikor je kilometrov do sonca!
Enako ti želi tudi deda.

Spoštovani!

Teden je minil v prijetnem vzdušju. Dejan je bil zelo priden. Na individualnih obravnavah na vse načine razlikujeva domače živali – igrače, slike, po oglašanju, jih sestavlja v družine, posnemava, iščeva pare, razlikujeva po barvi. Rad dela z računalnikom, postal je strpnejši, le miško drži še trdo. Ko se naveliča, sam pokaže, da mu je dovolj in mirno zapusti zbornico. Povedati moram, da je sporočilo, da bo med počitnicami doma, lepo sprejel, le pokimal je z glavo. Škornje smo pomerili – so mu še prav.

Upam, da bo tudi doma vse v redu in boste preživeli z njim lep teden. Zaposlite ga z risanjem, trganjem in lepljenjem papirja – to rad počne. Rad se tudi guga in spremlja televizijo.

Lep pozdrav vsem,
B. Lipičnik

Pozdravljeni!

Počitnice so hitro minile. Dejan je bil doma priden. Z Blažko sta risala in barvala ter gledala televizijo. Tudi zunaj sta bila močno zaposlena – vožnja s kolesom, žoganje... Zelo pridno sta grabila listje po travniku, bolj za zabavo kot zares, a sta se na svežem zraku prijetno zaposlila. Dejan je ponoči lepo spal, le zjutraj smo bili pokonci že med 6. in 7. uro. Kakšnih velikih presenečenj pa na srečo ni bilo. Res je bil zelo priden.

Lep pozdrav,
Marjana

Spoštovana gospa!

Na Vaše veliko presenečenje Zala sprejema celotedensko vključitev dokaj mirno. Obnaša se, kot se je pred tem, ko je redno vsak dan odhajala domov. Nerazpoloženja, povezanega z željo po hrani, ne izraža. Ostalo nam je celo nekaj priboljškov.

Danes se je Vaša »grajska gospodična« že ob 19. uri odpravila s svojim pajackom v spalnico. S postelje je odstranila blazino in prešito odejo ter se zabavala z igračo – prešerno se je smejala. Pred 20. uro je že spala. Vse minule noči je tudi mirno prespala do 6.30, ko je prišla ponjo varuhinja, da opravita jutranjo nego.

Miren spanec tudi doma in čim manj problemov med vikendom, ko vas bo hotela samo zase, želim.

B. Lipičnik

Spoštovani!

Teden, ki sem se ga zelo bala, je za mano. Ne morem opisati občutka žalosti, ko sem v ponedeljek zjutraj peljala Zalo v dom. Čeprav sem jo peljala v njej znano okolje, mi je bilo ob misli, da me zvečer ne bo ponjo, zelo hudo, saj nisem vedela, kako si bo Zala to razlagala. Vendar nas je naša »grajska gospodična« vse prijetno presenetila. Počasi tudi sama dojemam, da nisem tako vsemogočna, da bi Zali bila dovolj samo jaz in da se dobro počuti tudi v svoji skupini s svojimi tovarišicami. To mi je tudi v uteho, saj vem, da v primeru, da se mi kaj zgodi, ne bo imela hudih težav pri vživljanju v novo okolje.

Za nama je tudi prvi konec tedna. Že v petek nas je razveselila, saj je bila ob prihodu domov zelo razposajena in vesela. Zaspala je že ob 21. uri. Tudi sobota nam je minila v prijetnih trenutkih – bila je prijetno »diktatorska« in zopet je zaspala pred mojim prihodom domov (ob 21. uri). V nedeljo dopoldan sva kuhali, popoldan pa sva skupaj z Lovrom in Vidom preživeli pri babici na Dobrni. Bila je zelo razpoložena, poskrbela je, da smo se ji vsi nasmejali. Veliko se je »cartala«, kar naprej sem jo morala božati in objemati. Ko tole pišem, ura je 20, se umirja in upam, da bo kmalu zaspala.

Jutri zjutraj jo bom veliko bolj mirna odpeljala v dom, čeprav vas bom ob večerih še vedno nadlegovala s klici, kajti tudi jaz (verjetno bolj kot Zala) potrebujem čas, da bom Zalino tedensko bivanje sprejela povsem samoumevno.

Hvala vsem, ki me razumete in mi pomagata prebroditi to obdobje!
Iskrena hvala!

Petra

Pozdravljeni!

Ta vikend je bil res nekaj posebnega. Občina Sevnica je praznovala svoj občinski praznik in to prav pri nas v Zabukovju, pod velikem ogrevanim šotorom. Ko smo se v petek pripeljali v Zabukovje, je Dejan takoj opazil, da se nekaj dogaja, saj je bilo na križišču, kjer zavijemo proti domu, polno ljudi in še več avtomobilov. Takoj, ko je Dejan doma izstopil iz avtomobila, mi je hotel pobegniti v Zabukovje. Hitro sem tekla za njim in mu povedala, da če bo priden, gremo zvečer, ko pride ati domov, skupaj pod šotor. Ves čas je nestrpno čakal na balkonu, kdaj se bo pripeljal ati, saj je bila živa glasba ansambla Franca Miheliča tako glasna, da se je slišala k nam domov. Končno je ati prišel. Ko je bila družina v popolni zasedbi, smo se res odpravili pod šotor. To je bilo res pravo doživetje, saj je igral v živo znan ansambel. Nekajkrat sva se na Dejanovo željo odpravila na plesišče, a je kot iz topa na poti pred plesiščem čisto »zablokiral«. Plesal je zunaj pred šotorom, da ga niso videli, razen tistih, ki so bili zunaj. Ker pa je v sebi imel nek vesel nemir, ni dolgo zdržal v šotoru, zato smo kar kmalu odšli domov. Veliko ljudi noče ali pa ne želi poznati drugačnih ljudi - otrok, kot je Dejan, ki tudi minute ni pri miru, posebno takrat, kadar je bližini kdo, ki ga Dejan pozna. Če si s takim otrokom, kot je naš, na veselici, se ti tudi prijatelji in sovaščani ne upajo približati ali pa jih je sram, da bi se s tabo pogovarjali ...

Ker sta bila Dejan in Blažka pridna tudi v soboto, smo se po kosilu odpeljali na sadno kupo v Brestanico. V gostilni je bil Dejan priden kot pravi sonček, saj je v njem kar izžarevala neka notranja sreča – to se zgodi le malokdaj. Glede na to, da v omenjenem gostišču vedo, da mora biti postrežba hitra, so nam v soboto stregli bolj počasi. Dejan je proti vsem pričakovanjem mirno sedel za mizo in čakal, da mu postrežejo ogromno sadno kupo. Jedel jo je lepo počasi in zelo previdno, da mu ne bi padlo kaj z žličke; med sladkanjem se je nekajkrat obrisal okrog ust. Obnašal se je kot pravi velik fant. Tudi danes, v nedeljo, kaže, da bi kar nekam šel, ampak moramo biti tudi doma, pa še obisk smo imeli.

Naše martinovanje se zaključuje, saj bo kmalu čas za pot v šolo, jutri pa se začne že nov delovni teden.

Upam, da nisem bila predolga - bil je pač pester vikend.

Lep pozdrav!

Marjana

Spoštovani,

tudi ta teden je minil v prijetnem vzdušju. Spet smo imeli torto, ki nam jo je poslala Zalina mama. Prav prijetno nam je, otroci nas imajo radi, kar pridejo in počakajo, ko omenimo, kaj bo. Matej čokolado po navodilu tudi poišče – sledi navodilu, npr. »Čokolado ima tovariš Stojan,« ali »Ko boš lulal, dobiš čokolado.« Ko se polula, srečen pogleda v straniščno školjko in sledi nagrada. Odziva se tudi ob pogovoru o domu, rad se miluje, pleše ob glasbi. Ko smo ustvarjali zvoke z različnimi instrumenti, je bil od navdušenja čisto prepoten.

Upam, da vam bo tudi doma vreme naklonjeno in boste preživeli z Matejem lepe počitnice.

Lep pozdrav vsem.

B. Lipičnik

Spoštovani!

Odločil sem se, da tudi jaz napišem, seveda z atijevo pomočjo, nekaj vrstic. Seveda bi vam raje kaj povedal, toda jeziček se mi še zatika, zato ne razumete mojih besed. Mislim pa, da vam velikokrat marsikaj povedo moje očke, moj obrazek pa tudi moje kretnje. Rad hodim v vašo šolo in rad vas imam vse, ki se s posebnim trdom ukvarjate z mano in mi vlivate znanje v mojo glavico, ki je sposobna le počasi dojemati vaše razlage in vaša hotenja, da bi postal samostojnejši in se marsikaj naučil. Moj nasek je zelo radoveden, zato ga »vtikam« vsepovsod, kjer se kaj dogaja. Zanima me prav vse, kar je na tem lepem, a zame malo drugačnem svetu. Rad hodim na sprehode v naravo, občudujem migajoče veje dreves, žuborenje vode, slapove, avtomobile, ljudi, rad se vozim z avtom, se razgledujem v trgovinah in uživam v vsemogočih čarih tega sveta. Ko pa se utrudim, se zatečem v mamino ali očetovo naročje. Posebno vesel sem, če mi ati takrat zapoje kakšno lepo pesmico.

Počitnice sem lepo preživel. Občudoval sem svečke na grobovih in ni mi še čisto jasno, zakaj gorijo, zakaj je tam cvetje, zakaj nekateri jočejo, drugi se smeji. Mamici sem vsak dan pomagal kuhati, tako da mi je bila že večkrat »napoti« pred štedilnikom. Ati pa me je vzel večkrat v avto in me učil vrteti volan po vijugasti cesti. Ne morem se odločiti, kaj bi postal, ko bom velik - ali bom kuhar ali šofer, morda pa kar oboje. Potreboval pa bom še precej vaje. Dnevi so mi prehitro minili, zato bi najraje ostal še kar doma. Vseeno pa me zanima, kaj delate v šoli. Ali rišete, plešete, se igrate? Zato se bom vrnil in se veselil z vami.

Ati mi že pravi, naj neham s tem pisanjem, toda jaz bi vam imel še marsikaj »povedati«. Bom pa še drugič kaj napisal pa mogoče tudi kaj narisal.

Želim, da bi me vsi, ki se ukvarjate z mano, imeli radi in bi se z mano dobro počutili ter v mojem napredovanju videli svoje zadovoljstvo.

Prav lep pozdrav vsem »mojim« v zavodu želi varovanec Matej.

Lepim željam se pridružuje tudi Matejeva družina.

DETELJICA

Otroci iz dnevno varstvenega oddelka v Celju so kot štiriperesna deteljica, saj so samo štirje, pa vendarle vsak od njih izžareva svoje življenje. Če je kdaj kdo od njih odsoten, naša sreča ni več popolna.

V. Anja je vedno nasmejana dekle, ki zelo rado kaj »ušpiči«. In če ni po njeni volji, glasno doda svoj: »Ajja ja ja.«

P. Dejan, najstarejši v klapi, rad poskrbi za zabavo, saj s svojim smehom za sabo povleče še nas.

H. Sara pogosto modro tiho iz naših glasov lušči razpoloženje skupine.

P. Saši pa kot največji v skupini zelo rad deli poljubčke.

Pa naj potem še kdo reče, da niso kot štiriperesna deteljica, ki prinaša srečo!

Martina Podlesnik

POVABLJENI SMO BILI NA ČEŠKO

Na pragu jeseni smo se v dnevih od 21. 9. do 23. 9. 2000 odzvali povabilu naših junijskih gostov s Češke, da obiščemo njihovo ustanovo za osebe s posebnimi potrebami v Opavi – MARIANUM. Pot z avtobusom je bila dolga, a prijetna. Potovali smo z moškim oktetom iz Dravograda, ki nam je s pesmimi in dobro voljo lepšal in krajšal dolgo pot. Na poti nas je vodil g. Klopčič, dober poznavalec te dežele, zato nam je lahko popestril dneve z lepimi in bogatimi doživetji.

V treh dnevih smo strokovnemu delu dodali še zanimiv turistični potep po znamenitostih v krajih na poti do Opave in nazaj.

Tako smo si prvi dan v bližini Olomouca na Moravskem krasu ogledali jamo MACOHA. Del jame smo prehodili peš, del pa prepotovali na vodi z vožnjo z ladjicami. Prvo noč smo prespali v Olomoucu v hotelu SIGMA, ki ohranja še vrsto značilnosti prejšnjega sistema.

Naslednji dan smo si ogledali največjo jamo na Češkem - JAVORICKÉ JESKYNE in nato še lepi BOUZOV grad. Pozno popoldne smo prispeli v Opavo, v ustanovo MARIANUM, v kateri zdaj domuje 247 gojencev - od predšolske starosti do šestdesetih let in več. Domačini so nas prisrčno sprejeli, nam predstavili ustanovo, popeljali skozi učilnice, bivalne in delovne prostore. Slednje smo zaradi prostorske stiske srečali v kletnih prostorih. Videli smo izdelke iz gline in izdelke na statvah. Ogledali smo si tudi velike vrtné površine, ki jih obdelujejo večji in sposobnejši fantje. Ker se je dan že prevesil v večer, so se gojenci odpravljali spat. Večji so posedali na lesenih klopih v skromnih dnevnih prostorih ob spalnicah, kjer so bile nanizane strogo urejene postelje. Tudi do 16 jih je bilo videti v enem prostoru. Bolj prijazne so bile sobe za otroke s težjo motnjo v razvoju; bile so manjše in tudi bolje opremljene. Zvečer smo si ogledali koncert okteta iz Dravograda, ki je prišel z nami. Na koncertu v kapeli so bili poleg zunanjih obiskovalcev tudi gojenci zavoda, ki so različno spremljali nastop: eni so negibno strmeli v pevce, drugi se presedali, nekaj pa jih je

tudi premagal spanec. Obisk smo zaključili s kramljanjem z gostitelji ob pecivu in toplih napitkih.

Kratko noč smo prespali v Motelu OAZA sredi zelenja in žuborenja vode.

Tretji dan smo si na poti domov ogledali še muzej lesenih mest v ROŽNOVU in bogati dvorec KROMIRIŽ.

Pot po Češki smo zaključili na skupni večerji v STRAŽNICAH, kjer smo lahko okušali in ocenjevali češka vina. Prijetno razpoloženi in tudi utrujeni smo se ponoči vračali domov, kamor smo prispeli v zgodnjih nedeljskih urah.

Vesela sem, da sem lahko odšla na Češko. Po nekajletnih potepanjih po sorodnih ustanovah v zahodnih, razvitih državah smo lahko videli veliko stvari, ki si jih lahko pri nas v bližnji ali daljni prihodnosti želimo in nanje tudi upamo. Izkušnja na Češkem pa je bila nekaj drugega. Utrdila nam je namreč zavest, da smo tudi pri nas že veliko naredili, da smo pravzaprav nekje vmes, vendar že kar daleč pred tem, kar smo lahko videli v Marianumu.

Jožica Grubelnik

RAZMIŠLJANJE

Ko sem pred trinajstimi leti prvič stopila v naš »dom«, so me spremljali mešani občutki. Kdo so otroci, ki sem jim namenila posvetiti svoj čas? Kakšni so? So agresivni? Ali pa so samo otroci, ki jih je potrebno spoštovati, jih sprejeti takšne, kot so, jim pomagati in jim prisluhniti ...

V času, ki je pretekel od takrat, sem spoznala njihov svet, ki je zelo preprost. Oblikujeta ga naša pripravljenost in volja nuditi jim tisto, kar potrebujejo za človeka vredno življenje. Pomembne so nega, skrb za njihove osnovne potrebe in varnost, pomoč ter vzpodbude pri razvijanju njihovih sposobnosti. Moramo pa te osebe sprejeti kot osebe z lastnimi čustvi. To niso osebe, ki potrebujejo usmiljenje in tolažbo, ampak trdno oporo in ljubezen, ob kateri rastejo in dozori v ljudi, ki se po svojih močeh vključujejo v življenje okoli sebe.

Vsi, ki delamo s temi otroki, se trudimo, da jim naredimo čim več lepih in prijetnih dni. Z načrtnim, sistematičnim in strokovnim delom razvijamo njihove duševne in telesne sposobnosti. Počasi, korak za korakom, na različnih področjih osvajamo zastavljene cilje. Vsakega napredka, tudi najmanjšega, smo resnično veseli.

»Naši« otroci so skromni. Živijo v svojem malem svetu, ki jim ga lahko z malo truda še kako polepšamo - bolj se nam to posreči, bolj srečni so. Ves trud in ljubezen nam vračajo v enaki ali še večji meri – vsak na svoj način: eni z dejanji, drugi z nasmeškom in pogledom, tretji razširijo svoje ročice in te stisnejo v objem ...

Andreja Čerenak

REVIJA PEVSKIH ZBOROV OSNOVNIH ŠOL

... po Renatinem pripovedovanju ...

Po končani reviji mi je Renata Leb vsa navdušena pripovedovala, kako je bilo na reviji pevskih zborov osnovnih šol. Ob 18. uri so si revijo ogledali delovna skupina in OVI 3.

»To je bilo pa tako lepo. Naenkrat je bilo konec.

Peli so, igrali na citre in kitaro. Zapeli so: Na veji papagaj sedi, Po beli cesti hodimo, So ptičice zbrane ... Ostale pesmi so bile neznane, drugače so bile lepe. Škoda, da mi ne znamo tako lepo peti. Potem bi nas Robi vabil, da bi lahko peli solo.

Peli so po tri, štiri pesmi.

Nekoč smo tudi mi nastopali v tisti dvorani. To je bilo že zdavnaj. Nastopali smo za mamice.

Škoda, da jaz ne vidim. Lahko bi hodila v glasbeno šolo in se naučila še več pesmi.«

Jolanda Memon

NAŠA DELOVNA SKUPINA

Denis pravi: »Vino in pivo bi pil.«

Pa ga vprašam: »Misliš, da bi ti ga kdo od nas nalil? Vino ni za otroke. Ti dobro veš, da ga piti še ne smeš. Po pivu ti pa trebuh raste in to pri tebi ne pride v poštev, ker ni lepo, če bi prevelik trebuh imel.«

»Vina ne smeš piti, ker moj ati ne pusti,« pove Aleš.

Pohvalim ga: »Lepo si povedal, Aleš.«

Njemu se to dobro zdi in se sladko nasmeji.

Tadeja kima z glavo in poudarja,
da Aleš prav govori, saj vino res za otroke ni.

Vita posluša in se smeji,
si čaj naliva in ga po mizi poliva.

Tedaj zakričim: »Pazi malo! Kakšna natararica pa si, da čaja v vrču skoraj več ni!«

Jasmina poje: »Še kikelco prodala bom,
za sladko vince dala bom...«

Jaz pa: »Še sreča, da to ni res, saj drugače bi bil pri nas potres.«

Jani pravi: »Flašo bom razbil.«

Pa ga vprašam: »Kdo ti bo pa to pustil?«

Gorazda uspavajo besede naše in v trenutku pri mizi zaspi.

Predramim ga: »Gorazd, na blazini se leži.«

»Nismo v gostilni!« se Aleš oglasi.
Mi pa vsi: »Hi, hi, hi!«

Draga Založnik

DENAR

Denar je sveta vladar.

*Tisti, ki ga veliko ima,
težko ga kaj stran da.
Srečen je samo takrat,
ko blagajna ne kopni
in se z nikomer ne deli.*

*Denar je sveta vladar,
saj z njim se lahko kupi nešteto stvari,
vse, kar se na svetu dobi.*

*Kdor je bogat, le to prednost pred drugim ima:
ne prosi kruha in lakote ne pozna.
Prosi pa, da mu kdo ob strani stoji,
saj ga je strah, da se mu zlo ne stori.*

*Denar ima vsak rad,
ne samo revež – tudi bogat.
Če ga je premalo, ti živce mori,
če ga je preveč, te strah zaduši,
zato imej ga le toliko,
da boš brez skrbi.*

SIVO MESTO

*Ni težko najti sivo mesto,
ki ima sivo tlakovano cesto.
Že od daleč se vidi
sive ljudi, sive hiše, sive živali,
vse, kar v mestu živi.*

*Siva je hrana in pijača
in vse mogoče stvari,
kar jih mesto sivo »drži«.*

*Ljudje imajo sive velike oči.
Morda veš, zakaj so sivi vsi?*

*Odgovor se glasi:
»Siva je lažnjiva«.
To pomeni, da laž stoji za tem
in ne verjemi tem lažem!*

*Sivega mesta sploh ni,
lahko pa si ga vsakdo v sanjah zgradi.*

SMETI

*Vsak ima smeti pri hiši,
tam, kjer jih je veliko, pa so rade miši.
Danes ima vsaka hiša kanto za smeti,
da se vanjo meče »klump«,
da v hiši ne smrdi.*

*To je super,
da ti odpeljejo smeti izpred oči.
A dež jih žal na odlagališču izpira
in nas zastruplja,
zato pa čiste vode ni.*

*Zato naj vsak pomisli, kaj bo s smetmi čez nekaj let.
Vse bodo pahnile in vse zastrupile,
vprašanje je le, koga bodo pustile.*

Draga Založnik

NASTOP V CELJU

Nekega deževnega večera smo se kot člani glasbenega krožka odzvali povabilu zelo strokovnih in pomembnih ljudi, tako imenovanih bivših miličnikov, ter za njih priredili zabavno plesno-glasbeni program, ki je trajal nekje štiri ure (mogoče tri in pol ure manj). Vseeno pa smo ... nič, gremo na začetek. Nekoč za devetimi gorami in sedmimi rekami ... ne, ne, treba bo še malo naprej ... Potem je prišla druga svetovna vojna in vsi, ki smo iz gozda ... ne, ne, ne, še naprej.

...Smo v letu tisoč devetsto sedemdeset, devetega aprila, ko se je rodil naš tovariš Robi. Tako ja, od tu naprej.

Ko sem bil dojenček, sem bil grozno priden in bi lahko bil vzor današnjim otročkom, ki si namesto ropotuljice želijo segamegagameboyov in mobičukov in mobiplavčkov ... Ne, ne, treba bo preskočiti natanko trideset let in dvanajst dni in odšteti sedem ur trinajst minut in nekaj sekund. Tako, sedaj pa bo.

Z otroki se nahajamo pred zavodom in v kombi nalagamo nešteto prepotrebnih pripomočkov, ki jih potrebujem za našo točko. Na odru se sicer vsa oprema ne vidi, vendar je je v zakulisju mnogo več.

Ko smo vsi zbrani, se končno odpravimo proti Celju. Pred hotelom **** (reklame ne smemo delati) idealno - kot vedno - parkiramo in si ogledamo prizorišče nastopa. Prostor je resda nekoliko majhen, vendar se nekako znajdemo - kot vedno - in pripravimo vse za nastop. Tovarišica Milena je vidno utrujena, pa ne zato, ker bi garala, ampak zaradi tega, ker je pravkar končala nočno izmeno in še ni prišla čisto k sebi, sam pa imam že ves dan v grlu cmok, kljub temu da je bila za malico zelenjavna juha. Otroci pa svoje občutke skrivajo pač vsak po svoje. Na začetku nastopa, joj, skoraj bi pozabil - nastop nam je omogočila tovarišica Lidija iz delovno varstvene skupine. To je tista »tšica«, ki cele dneve zлага bombice.

No, za začetek smo zaigrali pesem, katere naslova si ne bom nikoli zapomnil - menda govori o neki roži. Začeli smo pogumno, Renati je glas zadržel, začetni F-dur se je spremenil v FČĐĆ - mol, kar pa ni nihče opazil, saj je bilo nadaljevanje vredno nastopa v Cankarjevem domu. Po treh odigranih pesmih se je trema nekoliko poglela in vsi smo se pripravili na plesni nastop pod taktirko tovarišice Milene, ki je bila v tem trenutku že malo bolj pri sebi. Nastop je minil v stilu zmagovalcev (sami sebe ne bomo »šimfali«), na vrsti pa je bil aplavz publike, ki se je baje vlekel še pozno v noč. Za glasbeno podkovane še informacija, da je aplavz potekal v l' taktu.

Za večerjo smo si privoščili narezek, vmes klepetali in prejeli čestitke. Pojedli smo vse, nato vse pospravili, Mitjo in Aleša poslali domov. Janeza smo »kipnali« kar pred hišna vrata, Tadeja, Lukija in Renato pa sva s tovarišico Mileno peljala še na sadno kupo in sladoled ter v disco klub, kjer smo se zabavali do ranega jutra. (To na koncu sem si malo izmislil, da je bolj napeto).

Zaključek, kot smo ga pisali v 1. razredu osnovne šole:

Preživeli smo lep dan in si zaželeli, da bi še večkrat šli kam nastopat. Otroci so rekli, da sem bil v redu in da je na nastopu bilo zanimivo. Preden smo šli spat, smo si umili zobe in si zaželeli lahko noč. Preživeli smo zelo lep dan ...

Robi Klopčič

3. KOŠARKARSKI TURNIR V CELJU

V mrzlem sobotnem jesenskem jutru pred našo šolo samevajo premražena drevesa. Vlažni listi, ki se upirajo vetru, upogibajo veje proti tlom. Dan izgleda tako turobno in megleno. Nekje v daljavi se oglašča zvon, zamolklo doni, kakor bi hotel reči: Ugašam

...

Stopinje me vodijo po hodnikih, vse je tiho in spokojno. Na trenutke se dozdeva, da ugaša dan, še preden je vzšlo sonce. Nobenega zvoka, nobenih korakov, šuma - ničesar. Le ta moj korak prazno odmeva po tisočkrat prehojenih poteh hodnika.

Tiho, skoraj neslišno se približam velikim vratom. Za njimi je soba otroških sanj. V temi brezupno iščem življenje na zidu, ki, če se ga narahlo dotakneš, pošlje življenje ugaslemu telesu na stropu. Vse je skrito - nekdanje je bilo drevo, ki je morda drhtelo pod kapljami oktobrskega dežja - danes je negibna stvar, ki zakriva ... Življenje na zidu.

»Gremo, tempo, vstani, dresi, trenirke, žoge, tempo, tempo.«

Aleš in Boštjan s težavo odpirata oči. Verjetno sem jima v tem trenutku najbolj nezaželen oseb. Kaj hočemo, jaz sem plačan, da tečnarim.

V avli že čaka Vida, nasmejana in dobre volje kot vedno. Stvari zložimo v clia in oddrvimo.

Prvi postanek je pri Janezu doma, kjer nas z mamo že pričakujeta. Časa za kavo nimamo. Na hitro sprejmemo želje po uspehih in odpeljemo. Čudno je le to, da je avto do tega trenutka peljal brezhibno, sedaj pa se je krepko nagnil v desno, tako da je Janez večinoma časa brisal stekla kar z lici.

Pred Golovcem srečamo našo Liliko in njenega Petra, ki nas povabita na kavo. Povabila smo se razveseliti in hkrati izkoristili trenutke skupnega druženja po poizvedovanju taktike pri konkurenci.

Pred otvoritvijo iger smo skoraj celo uro vadili in trenirali v telovadnici. Otvoritev je bila kratka in morda vzorčna za ostale prireditve, ki še pridejo. Po sestanku pa je kot že tolikokrat nastopil problem. Tekmovanja so razdeljena na tri telovadnice. Ekipna košarka na Glaziji, elementi fantje na III. osnovni šoli, elementi dekleta pa na II. osnovni šoli. Tako, kaj pa zdaj?

V tem trenutku sem si prisegel, da grem zadnjič sam na takšne prireditve. Gledam naokoli in opazim, da so Šentjurčani v istem položaju. Na hitro z njihovim mentorjem skritizirava sistem, nakar se dogovoriva, da on odpelje dekleta, jaz pa fante.

Samo tekmovanje je potekalo hitro in nepristransko, naši fantje pa so se zares trudili. Malce sta sicer razočarala Janez pri metih in Boštjan pri vodenju. Pri Alešu pa sva začela mrzlično iskati taktiko, ki bi ga obvarovala diskvalifikacije. Če bi najine izračune poslušali pri Mc'larnu, bi bili gotovo prvaki, tako pa ...

Pred zadnjo disciplino je imel Aleš še devetnajst točk bonusa. Meti na koš.

Obroč, koš, koš, obroč, koš, obroč, obroč, obroč, koš, obroč. Zadnja pozicija, do izkoristka bonusa le še dve točki. Zakličem: »Aleš, dvakrat obroč, ne smeš dati koša!« Sodnik in ostali me čudno gledajo, Aleš, ki je s taktiko seznanjen, samo prikima. Met in ... mrežica. Dobro je. Še enkrat. Met ... obroč. Ja! Izšlo se je in zlato! In čemu takšna taktika? Tisti, ki je prijavljal rezultate (čisto slučajno sem bil to jaz), je podcenjeval sposobnosti tekmovalca. Da pa nisem izpadel kot edina črna ovca, sem podobno taktiko ubral še pri Erniyu iz Šentjurja, ki je moral dvakrat vreči mimo

kvadrata na zidu. Za srebro mi je bil zelo hvaležen. Janez je dosegel četrto mesto, Boštjan pa peto v prvi skupini. Tudi Vida se je dobro odrezala, čeprav je nisem spremljal; bila je bronasta.

Po končanem tekmovanju smo šli na Glazijo, kjer smo si privoščili kosilo. Nato pa smo skoraj dve uri gledali ekipno košarko in čakali na razglasitev rezultatov in podelitev medalj. Po odlikovanjih smo pokazali drugim šolam, da smo pri nas sami veseljaki, saj smo neumorno plesali.

Vsake stvari pa se enkrat naveličaš. »Gremo domov,« prosi Aleš. In smo odšli. Med potjo odložimo Janeza, mame nismo videli. V šoli pospravimo vso opremo, tovarišicam zdrdramo, kako smo preživeli dan. To je vse.

No, pa naj bo. Obnašali so se letom primerno, vsi. No, skoraj vsi. Janez je imel oktobrske težave. Na samem tekmovanju ga je sodnica opomnila, naj si že enkrat popravi spodnje hlače, ki so mu silile izza dresa. Potem je bil tako užaljen, da je legel kar pod koš, si sezul copate in se odločil, da bo malo počival, saj ga taka »baba« že ne bo kregala. Da te kap.

Motivacija - hrana.

Še zadnjič se ozrem na naša utrujena drevesa - sijala so. In koraki niso več težki in zamolkli. Skozi tančico megle prodirajo žarki in mi pravijo: »Še je življenje tukaj in tudi jutri bo tako, tukaj čaka nate, čeprav si taka tečnoba ... «

3. DRŽAVNE IGRE V NAMIZNEM TENISU

Na 3. državnih igrah v Domžalah je naš tekmovalec Aleš Volf v četrti skupini zasenčil celotno konkurenco in osvojil svojo prvo zlato kolajno v tej panogi.

Potovanje v Domžale se je pričelo v sobotnem jutru okoli šeste ure zjutraj. Vso pot je imela naša ekipa (dva člana) za spremljevalca dež. Prvi del poti je potekal skozi savinjsko regijo proti Trojanam, kjer so se pojavili prvi zastoji. Na odcepu pred znamenitim gostiščem, kjer ustvarjajo serijske krofe, je naša ekipa zavila levo. Tam smo opravili formalnosti glede zajtrka in čez petnajst minut nadaljevali vožnjo proti Domžalam.

Po prihodu v Domžale nas je spremljala še megla, kratka, skoraj idealni pogoji za igro. Ker pa je naša ekipa prispela med srednje hitrimi, smo imeli še dovolj časa, da si ogledamo tekmovališča. Naš tekmovalec, ki tokrat ni veljal za favorita, se je spretno izmikal kameram in intervijem ter je kot popoln »outsider« napadel iz ozadja.

Alešu je bila dodeljena četrta jakostna skupina, ki je postregla z nekaterimi znanimi namiznoteniškimi asi, kot so: Gašper Glažar, Janez Kuhar, Sašo Zrnec in drugi.

Tekmovanje, ki je potekalo na najvišjem možnem organizacijskem nivoju, se je po urniku pričelo ob deseti uri zjutraj.

Prvi dvoboj je naš tekmovalec dobil šele v tretjem nizu z rezultatom 11:9. Sledilo je kratko, a vendar vidno razočaranje v nasprotnem taboru, kjer so očitno podcenjevali našega asa. Med preostalimi dvoboji, kjer naš tekmovalec ni izpustil iz rok nobenega niza, si je pridobil naklonjenost sodnikov, ki so v polfinalni tekmi sodili pošteno, a z

željo po uspehu držali pesti za našega šampiona. Polfinalna tekma je potekala med našim Alešem Volfom in Gašperjem Glažarjem. Prvi niz je Aleš dobil gladko z rezultatom 21:16, v drugem nizu pa je po vodstvu 15:7 zapravljal vse svoje serve in slabo odgovoril na serviranje nasprotnika, tako da je izgubljal 15:17. V teh trenutkih krize je naš as vse pogostejše pogledoval proti svojemu trenerju, ki mu je s telesno mimiko nakazoval taktiko. Na veliko zadovoljstvo maloštevilnih gledalcev je Aleš igro spet obrnil v svojo korist in niz pripeljal na izenačenih 20:20. Pri tem rezultatu je sledila prava drama, kjer sta nasprotnika servirala izmenično vsak eno servo. No, usoda je hotela, da je drugi niz in s tem tudi vstopnico za finale dobil naš tekmovalec z rezultatom 28:26. Po tej tekmi je postal Alešev trener rahlo nervozen, zato je za kratkih pet minut zapustil dvorano. Ko se je vrnil, ga je naš tekmovalec presenetil z izjavo: »Sem že zmagal.« Finalna tekma bi morala biti šele dvajset minut za polfinalno, vendar so sodniki pohiteli in zlato medaljo prisodili našemu tekmovalcu po samo enem odigranem nizu v finalu, ki ga je Aleš dobil z 21:2.

Po tekmovanju je sledilo zaslužno kosilo in že običajna podelitev medalj, ki pa je tokrat potekala pri dobro obloženih mizah. Aleš je po samem tekmovanju novinarjem in ostalim trenerjem imel povedati veliko zanimivega.

Nekje v ozadju pa je nad njim bedelo budno Adrijanino oko. Ker je ples prava priložnost za zблиževanje, je naš Aleš izkoristil ponujeno priložnost ter se izkazal še na tem področju. Kot opazovalec moram reči, da se je Aleš ves tekmovalni dan vedel kot pravi »gentelman«. Neopazen, nemoteč in skrajno prijazen do drugih tekmovalcev, zato mu tudi za to področje priznavam najvišje priznanje z željo, da tudi drugim tekmovalcem pri nas odda nekaj pravega tekmovalno-športnega duha. Aleš, še enkrat: ČESTITAMO!

Robert Klobčič

BRONASTA VIDA

Naša Vida je v daljni, mrzli, a tudi izjemno lepi ameriški zvezni državi Aljaski doživela enega izmed najlepših trenutkov svojega življenja. Kot članica slovenske reprezentance je sodelovala na svetovni specialni olimpiadi in osvojila bronasto medaljo, ki je bila zanjo zlata. Ob podelitvi medalje je visoko v zrak vrgla svojo čepico in zavriskala. Njen izliv veselja so v objektiv ujeli tudi fotografi z vseh koncev sveta.

Vida je nastopila v teku na smučeh na 50 in 100 metrov. Pri teku na 100 m se ji je nasmehnila celo zlata medalja, vendar je bilo kasneje ugotovljeno, da je bila v primerjavi z ostalimi tekmovalci le nekoliko prehitra od postavljenega normativa in bi morala nastopiti v drugi skupini, v kateri so bili njej enakovredni tekmovalci. Tako se je morala zadovoljiti s petim mestom.

Naša tekmovalka je bila med najbolj razigranimi in veselimi udeleženci slovenske reprezentance. Povedali so, da je Vida skrbela za dobro vzdušje v ekipi in s svojo razigranostjo dvigovala moralo tudi drugim. Vseskozi je bila zdrava in vesela. Ob starših, ki so jo spremljali, se je počutila varno in domače, kar je bilo dobrodošlo na tekmovanju, saj jima je želela pokazati, kaj zna in zmore. Skupaj so doživljali veselje uspeha, skupaj so spoznavali Aljasko in skupaj so si polepšali nekaj dni svojega življenja, za kar so hvaležni vsem, ki so jim omogočili to neponovljivo potovanje.

Posebnega priznanja pa je deležen Vidin trener, naš kolega Robi Klopčič, ki jo je na ta podvig pripravljajal z vso zavzetostjo in resnostjo. Aljaska je sedaj zelo daleč, a v srcih zelo blizu, saj spomini še dolgo ne bodo zbledeli. Na to nas bo spominjala Vidina medalja.

Iz novic povzela Bojana Lipičnik

HIP HIP HURRAY!

MARC LESTER / Anchorage Daily News

Vida Flis of Slovenia tosses her hat into the air in celebration on Thursday before she receives a medal for her cross-country skiing effort.

ISKRIVE IN NAGAJIVE DOMISLICE

V skupini OVI 2 nam ni nikoli dolgčas, saj si dneve polepšamo s smehom.

Nino pravi: »Moj ati je pravi čudež!« »Zakaj pa?« ga vprašamo. »Zato, ker je pogumen in pameten,« nam odvrne Nino.

Tina se odpravi na fizioterapijo, kjer jo Marjan vpraša, kaj dela tovarišica. Tina odgovori: »Otroke uči.« »Kaj jih pa uči?« zanima Marjana. »Glave sestavljat,« veselo odvrne Tina. (pred odhodom na terapijo smo se pogovarjali o človeškem telesu)

Josip oznani vsem otrokom v skupini: »Danes ne bo Mirjane, ker ima popust!«

Nino: »Jaz sem pa zažgan.« Mi začudeno vprašamo: »Kaj si?« »Ne, ne zaljubljen sem.« »V koga pa?« nas zanima. »Ja v našo Tino, ne.«

Nino: »Mojca, jaz bi šel pa k tebi domov!« »Kaj bi pa delal pri meni?« ga vprašam. »Dnevno bi ti posesal!« odvrne Nino.

Mojca: »Spet ničesar ne najdem v naši omari (v učilnici). Kaj naj naredim?« Nino: »Zjokaj se.«

Pri uri telesne vzgoje z otroki ležimo na blazinah in izvajamo različne vaje. Pri malo težji vaji naša Tina izjavi: »Če me pa zdajle kdo vidi, sem pa fertig.«

Tina po napornih vajah pri fizioterapiji dobi navodilo, naj malo počiva. Tina pa: »Ali imaš kakšne cajtnge?«

Marjan začudeno: »Zakaj?« Tina pa: »Da bom mal brala.«

Dani jezi Nina. Nino mu zažuga: »Če mi boš še enkrat to naredil, te bom po riti, da boš kar od lakote dol padu.«

Josip že nestrpno pričakuje odhod domov. Pred odhodom nas vse skupaj vpraša: »Kaj bom jaz delal doma?« Odgovori mu Nino: »Cvilu pa deru.«

Zapisala Mojca Trontelj

»Jožica, ali te lahko nekaj vprašam?«

»Seveda, Suzana, vprašaj.«

»V soboto sem bila pri Pepci.«

»Mene moti, da ti kašljaš.«

»Kaj pa naj delam, Suzana?«

»Govori rajši.«

Čez nekaj trenutkov doda: »Če kašljaš, se temu reče bolanost.«

Suzana se trudi pri branju.
Na koncu reče: »Tako berem, kot ne vidim.«

»Kakšen glas pa imaš danes?« vpraša Suzana.
»Prehlajena sem,« odgovori tovarišica.
»Kje pa si se prehladila?« še naprej sprašuje Suzana.
»Od hčere sem dobila nahod.«
»Potem pa se je izogibaj, da ne boš prehlajena! Pa robčke ti bom zrihtala,« zaključi Suzana.

Zapisala Jožica Grubelnik

V likovni delavnici, 17. 10. 2000, ob 20. 15:
Suzana se čudi: »Zakaj pa imaš odprto okno?«
»Zato, ker je zelo vroče,« dobi odgovor.
»Potem boš pa morala dobiti ventilator,« meni Suzana.

Zapisala Jolanda Memon

Pri zajtrku Tadej vpraša, kaj jedo na kruhu. Varuhinja Zdenka mu odgovori, da je to Zdenka sir. Z odgovorom je Tadej zadovoljen. Ko pa si naslednji dan na kruh maže pašteto, modro pripomni: »To pa je Zdenka pašteta.«

Zapisala Vesna Žagar

Naša Suzana se vozi v šolo s kombijem. Vsak ponedeljek pred odhodom posluša radijska poročila. Zna jih že na pamet.

POROČILA

»Milana Kučana za Drnovška. Milana Kučana za Drnovška.
ŠPORT: Finalna tekma bo zmagovala v Franciji.
VREME: Jutri bo jasno in oblačno, megleno bo in deževno.
OSMRTNICE: V 70. letu je umrla Gelica.
PROMET: je oviran na tekoče.
ČESTITKE: Tej čestitki naj prisluhne Pepca: »Slovenija, odkod lepote tvoje ... «

Učimo se o oblačilih in otroci že dobro poznajo snov.
Tovarišica Mojca vpraša otroke: »Zakaj potrebujemo pas?«
Tina odgovori vsa nasmejana: »Za čez rit. Ampak pri nas imamo pa kar kuhalnico!«

Jani sprašuje na igrišču: »Dita, imaš bonbon?«
Druga tovarišica ga vpraša: »Jani, kje pa je Dita?«
Ta ji odgovori: »Ja, kje je pa bonbon?«

Suzana pridno zлага črnilne bombice.
Tovarišica ji dovoli, da zaključi z delom.
Suzana se ji zahvali: »Hvala, Bojana, ker si mi dala delo.«

Zapisala Bojana Lipičnik

POPUST PAPIGA

Križanko sestavil: Tadej Lah

Križanko sestavil: Tadej Lah

Zgodilo se je še marsikaj, kar je ostalo vtisnjeno v naših srcih...

Stopinjice – glasilo Zavoda za usposabljanje in varstvo Dobrna
Izhaja enkrat letno od leta 1989
Naslov: ZUV Dobrna, Lokovina 10, 3204 Dobrna, tel.: (03) 780 1000

Prispevke zbrala in uredila: Bojana Lipičnik
Lektoriral: Aleš Kolšek
Tehnična obdelava: Matjaž Ašenberger
Izdelava v tajništvu zavoda, 150 izvodov

Na Dobrni, junij 2001

